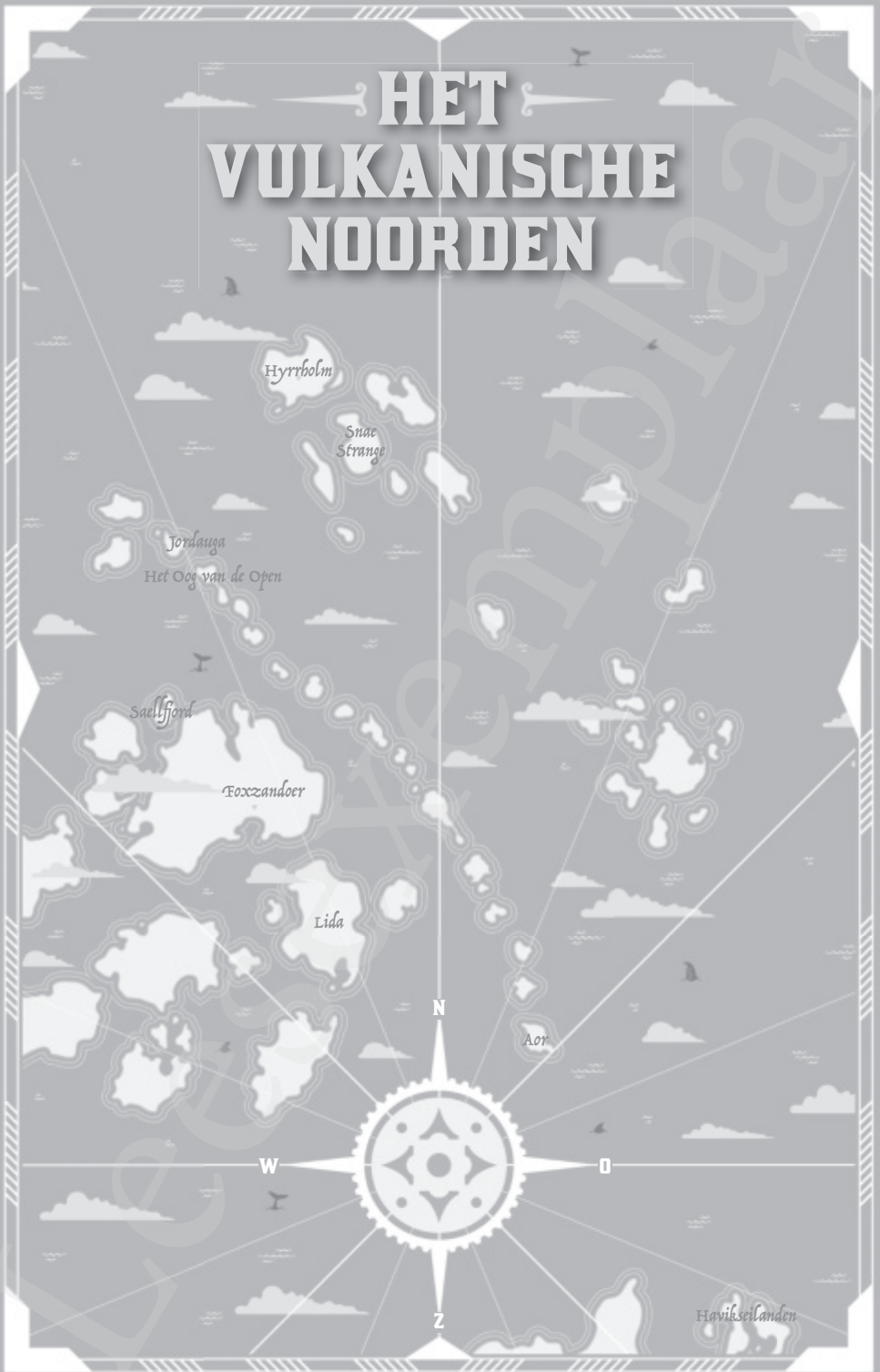

HET VULKANISCHE NOORDEN

VASHTI HARDY

HET VUURLIED

DE
KRONIEKEN VAN
HELDERSTORM 3

Vertaald door Aimée Warmerdam

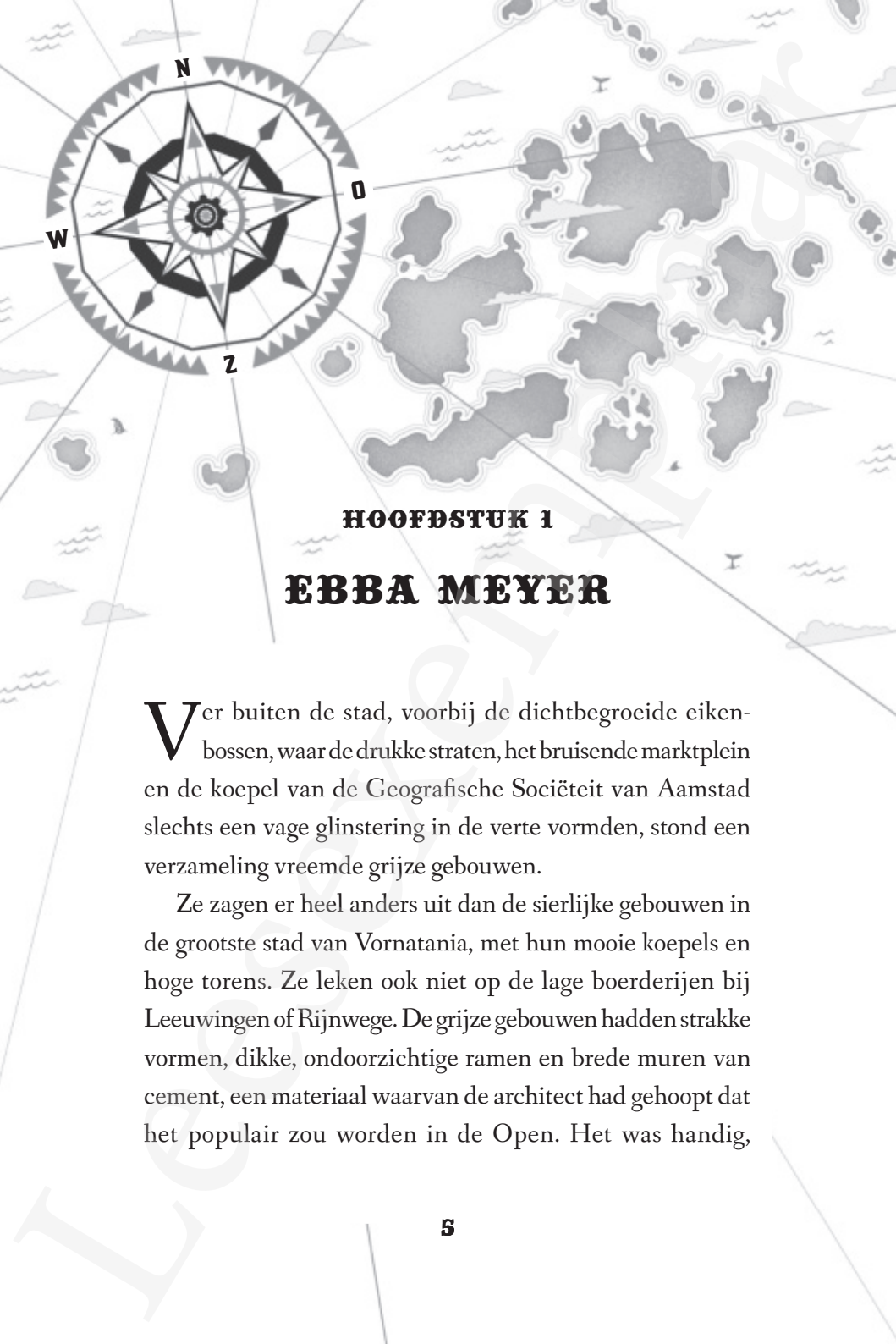
P E L C K M A N S

Voor Kate en Linas

In het grote, opengesperde slapende oog
van de berg
Is de beer de vonkeling in de pupil
Klaar om wakker te worden
En alles in één oogopslag te zien.

— Ted Hughes
Uit: 'The Bear'

HOOFDSTUK 1

EBBA MEYER

Ver buiten de stad, voorbij de dichtbegroeide eikenbossen, waar de drukke straten, het bruisende marktplein en de koepel van de Geografische Sociëteit van Aamstad slechts een vage glinstering in de verte vormden, stond een verzameling vreemde grijze gebouwen.

Ze zagen er heel anders uit dan de sierlijke gebouwen in de grootste stad van Vornatania, met hun mooie koepels en hoge torens. Ze leken ook niet op de lage boerderijen bij Leeuwingen of Rijnwege. De grijze gebouwen hadden strakke vormen, dikke, ondoorzichtige ramen en brede muren van cement, een materiaal waarvan de architect had gehoopt dat het populair zou worden in de Open. Het was handig,

goedkoop om te maken, en de uitstraling paste ook bij de sterke positie van Aamstad. En er viel geld mee te verdienen.

De ondergrondse ruimtes, en de meeste kamers van de verdieping erboven, stonden leeg, maar in een paar laboratoria in de oostvleugel was een groepje wetenschappers druk in de weer met hun proeven en het nemen van monsters. De laboranten werkten van zonsopgang tot zonsondergang, en soms zelfs tot diep in de nacht. Ebba Meyer zou liever ergens anders werken. Ze wist niet of het wel goed was wat ze daar deed; er waren te veel vragen waar ze nooit antwoord op had gekregen. Maar het werk betaalde goed en Ebba had een gezin om voor te zorgen. En wie was zij om te denken dat ze de ontwikkelingen kon tegenhouden? Bovendien had het CMM aangetoond dat misplaatste intelligentie gevaarlijk kon zijn.

Ebba pakte de pen die ze in haar knot had gestoken en liep langs de ijzeren kooien met sapientdieren om de observatielijst af te vinken. Soms werd ze zenuwachtig van de manier waarop de dieren naar haar keken. Ze was ervan overtuigd dat sapienten over een hogere intelligentie beschikten, maar ze konden niet praten, dus hoe kon je weten wat zich achter die ogen afspeelde? Ebba haalde haar schouders op en grinnikte; alsof een dier ooit zou kunnen praten zoals mensen dat konden! Die Helderstorm-kinderen hadden beweerd dat ze de stemmen van wolven konden horen, in hun gedachten, maar het was wel héél toevallig dat zij de enigen waren die dat

hadden gehoord. Aandachttrekkers waren het, die niets voorstelden, al deden ze alsof ze bij de vooraanstaande families van ontdekkingsreizigers hoorden. Ebba was wetenschapper. Misschien had ze ook wel ontdekkingsreiziger willen worden, maar haar familie kwam uit het westen van Vornatania en haar voorouders waren geen voorname mensen geweest, dus dat kon nu eenmaal niet.

De deur van het lab zwaaide open. ‘Hij is onderweg!’ schreeuwde een man. Het was Thomas Noordhout, die die avond samen met Ebba dienst had. De zweetdruppels op zijn kalende hoofd glinsterden in het felle licht van de laboratoriumlampen. Ebba wierp een blik op de klok boven de kooien. ‘Ik dacht dat jij pauze had? En wíé is er onderweg?’

‘De baas natuurlijk! Hij houdt een inspectieronde en hij is al bij lab één. Hij is vanuit Aamstad hiernaartoe gevlogen, zonder ons te waarschuwen!’

Ebba gebaarde dat hij moest komen. ‘Snel, help me om de medicijnen te geven. Hij houdt er niet van als de sapients hem aanstaren.’

Vlug liepen ze langs de kooien en schoven de bakjes met speciaal voer tussen de tralies door.

Een kleine terriër, die ze Frank had genoemd, keek haar met zijn grote bruine ogen aan. Frank was anders dan de andere dieren, wist ze. Hij was normaal.

Ze hadden hem gevonden in een dorp ten noorden van Aamstad, waar iedereen hem kende omdat hij volgens de

bewoners de krant kon lezen. Ebba vermoedde dat hij had gedaan wat hij mensen had zien doen, maar dat hij er geen woord van begreep. Toen het nieuws rondging dat je een zak soevereinen kon krijgen als je een dier rapporteerde dat zich opvallend gedroeg, hadden ze een bericht over een lezende zwervhond gekregen en Ebba was eropuit gestuurd om hem op te halen.

‘Kijk eens Frank, voor jou.’ Ebba gaf hem een aai over zijn kop.

‘Hecht je maar niet te veel aan hem’, zei Thomas.

‘Nee, dat zal ik niet doen’, zei Ebba, al had ze zich al een paar keer afgevraagd of ze hem mee naar huis zou mogen nemen als over een tijdje zou blijken dat Frank geen sapient was.

Frank wilde het voer niet eten. Het smaakte bitter en hij werd er slaperig en vergeetachtig van. Hij wilde terug naar zijn dorp en alle kruiswoordpuzzels van het *Aamstads Handelsblad* maken die hij gemist had. Maar dit voer was het enige wat hij kreeg. Eén keer per dag. En als hij het niet at, zou hij verhongeren, dus werkte hij het zo snel mogelijk naar binnen, zonder te proeven. Toen hij het ophad, keek hij de vrouw met zijn onschuldige blik aan, want hij wist dat zij zijn enige kans was om hier weg te komen.

‘Alsof jij een krant zou kunnen lezen, met die troebele ogen van je...’ zei Ebba alsof ze het tegen een baby had. Ze krabbelde onder zijn kin.

Op de gang klonken voetstappen. Ebba streek snel haar witte laboratoriumjas glad.

Frank knipperde met zijn ogen en viel in slaap.

Ondertussen kleurde de hemel boven Aamstad diepblauw. De maan maakte geen onderscheid en het licht dat op de scheve daken van de Sloppen viel was even mooi als het licht op de sierlijke koepels van de binnenstad. Er stond geen zuchtje wind en het was ongewoon stil in de slaperige stad.

De bewoners van Aartsengelstraat nummer 4 lagen rustig te slapen.

Harriët Colpeper lag in haar werk- annex slaapkamer, omringd door nette stapels papieren, boeken en instrumenten. Op het nachtkastje lag een vliegeniersbril.

In de kamer aan het eind van de gang glinsterde half onder een kussen iets zilverachtigs: het was Felicity's gelukslepel. Felicity's krullen kwamen onder haar slaapmutsje vandaan, en zonder wakker te worden murmelde ze zacht iets over een nieuw recept. Haar grote voeten kwamen onder de dekens uit. Ze zei altijd dat die voeten haar grootste geschenk waren omdat die haar waarschuwden: als er slecht weer op komst was of als er tijdens hun avonturen ander gevaar dreigde.

In een van de kamers in het midden lag Maud Helderstorm. Haar deken stond als een tent omhoog. Om haar heen lagen overal instrumenten en gereedschappen. Eén sluiting van haar werkbreek zat los, want ze was van plan geweest om te

gaan slapen, maar toen ze zich wilde omkleden, was ze opeens op een idee gekomen voor een nieuwe afsluiter. Het ontwerp moest de energieoverbrenging in de lucht-avik verbeteren. Ze had er een tijd aan gewerkt, tot ze voorover in slaap was gevallen, boven op haar aantekeningen. Dapper, de wollige waterbeer, lag zacht snurkend aan haar voeten, als een rond, zacht kussentje.

In de kamer ernaast lag Arthur op zijn rug onder het open raam. Hij vond het heerlijk om 's nachts de wind in zijn gezicht te voelen. Het deed hem denken aan de koele nachten tijdens hun expedities, als het bijzondere huis van Aartsengelstraat nummer vier in een luchtschip was veranderd en ze wekenlang op reis waren.

Het zachte licht van de halfvolle maan scheen via Arthurs ijzeren arm op het nachtkastje aan de ene kant van zijn bed, en aan de andere kant bungelde zijn arm naar beneden, met zijn hand op een boek dat op de vloer lag: *Naar de diepzee*, van P. Acquafrieda.

Na hun expeditie naar Erythea en het verlies van hun geliefde Wessel, had het een tijd geduurd voordat ze het normale leven in Aamstad weer hadden weten op te pakken. Maar er was veel dat hen bezighield, zoals Huize Helderstorm, het ouderlijk huis van de tweeling, dat verbouwd werd tot een villa voor weeskinderen. De tweeling had de villa Huize Wessel genoemd, uit respect voor hun eerste stuurman. De laatste twee expedities waren emotioneel zo zwaar geweest

dat niemand nog over een nieuwe reis was begonnen. Arthur verlangde er wel weer naar om aan het roer te staan en met zijn blik op de horizon de wind in zijn haren te voelen, maar het leek hem niet goed om Harriët nu onder druk zetten. Bovendien moesten er nieuwe fondsen geworven worden.

Op de vensterbank boven hem zat Parthena, de havik met de witte veren. Ze keek uit over de nachtelijke stad en hield de wacht.

Arthurs droom had hem meegenomen naar Huize Helderstorm. Maud was bij hem en ze waren nog klein, misschien vier of vijf jaar oud. Zijn vader en moeder waren er, wat vreemd was want hun moeder, Violetta, was gestorven toen de tweeling geboren werd en hij kende haar gezicht alleen van een paar foto's. Zijn vaders roodbruine baard was lang en zijn gezicht was bruin van de zon. Misschien kwam hij net terug van een expeditie? Violetta leek veel op de enige foto die Arthur nog van haar had. Ze had een glimlach op haar gezicht en een avontuurlijke twinkeling in haar ogen. Zijn ouders zongen voor hem en zijn zusje, en Arthur kreeg een warm gevoel in zijn borst dat te maken had met weten waar je thuishoort, alsof zijn hart van zonlicht was gemaakt. De kalmerende stemmen vloeiden samen. De lage klanken van zijn vader en de hogere, lichte klanken van zijn moeder vormden een betoverende melodie:

*Het hart van de aarde dreunt, dreunt,
op het ritme van de tijd.
Luister, voel, hoor...*

Arthurs oogleden trilden in zijn slaap.

Parthena vloog op van de vensterbank, landde naast Arthur en duwde haar kopje tegen zijn wang.

‘Parthena?’ vroeg hij slaperig, maar hij wilde helemaal niet wakker worden. Het was zo’n fijne droom. Hij wilde die veilige wereld niet verlaten, dus liet hij zich weer meevoeren. Opnieuw hoorde hij de stemmen van zijn ouders:

De stemmen, ze zingen, wij zingen...

Parthena drukte haar kopje weer tegen hem aan.

Hij wreef slaperig in zijn ogen en keek naar haar. ‘Wat is er met je?’ Hij keek naar het open raam. ‘Het is midden in de nacht.’ Nog half slapend rekte hij zich uit, gaapte en dwong zichzelf om overeind te komen en naar buiten te kijken. Het zou niet de eerste keer zijn dat hij vreemde figuren zag die door de donkere straten van Aamstad slopen, dus dacht hij dat Parthena hem misschien ergens voor wilde waarschuwen. Hij gaapte nog een keer en haalde zijn hand door zijn kastanjebruine haar, dat alle kanten op stond. Op de straatlantaarns en de gele bladeren van de limoenbomen lag een dun laagje rijp. Het zou niet lang meer duren voordat het

echt herfst zou zijn. In de verte weerspiegelde de koepel van de Geografische Sociëteit het licht van de maan. Alles was stil.

Het hart van de aarde dreunt, dreunt...

Het lied klonk na in zijn hoofd. Misschien had Parthena gevoeld dat hij over zijn ouders droomde. Ze was een sapient en ook al was ze niet in staat om te praten, ze begreep de taal en de gevoelens van mensen heel erg goed. Voordat Ernest Helderstorm op de Zuidelijke Polaris om het leven was gekomen, was Parthena de trouwe metgezel van hun vader geweest. Ernest en Parthena hadden elkaar gevonden toen hij nog heel jong was, op een van zijn ontdekkingsreizen naar het noorden, en het was een vriendschap voor het leven geweest. Nu was Parthena altijd bij Arthur in de buurt, al koos ze er soms ook voor om bij Maud te blijven en ze vond het zelfs fijn om tijd door te brengen met Harriëts sapientkat, Quirine.

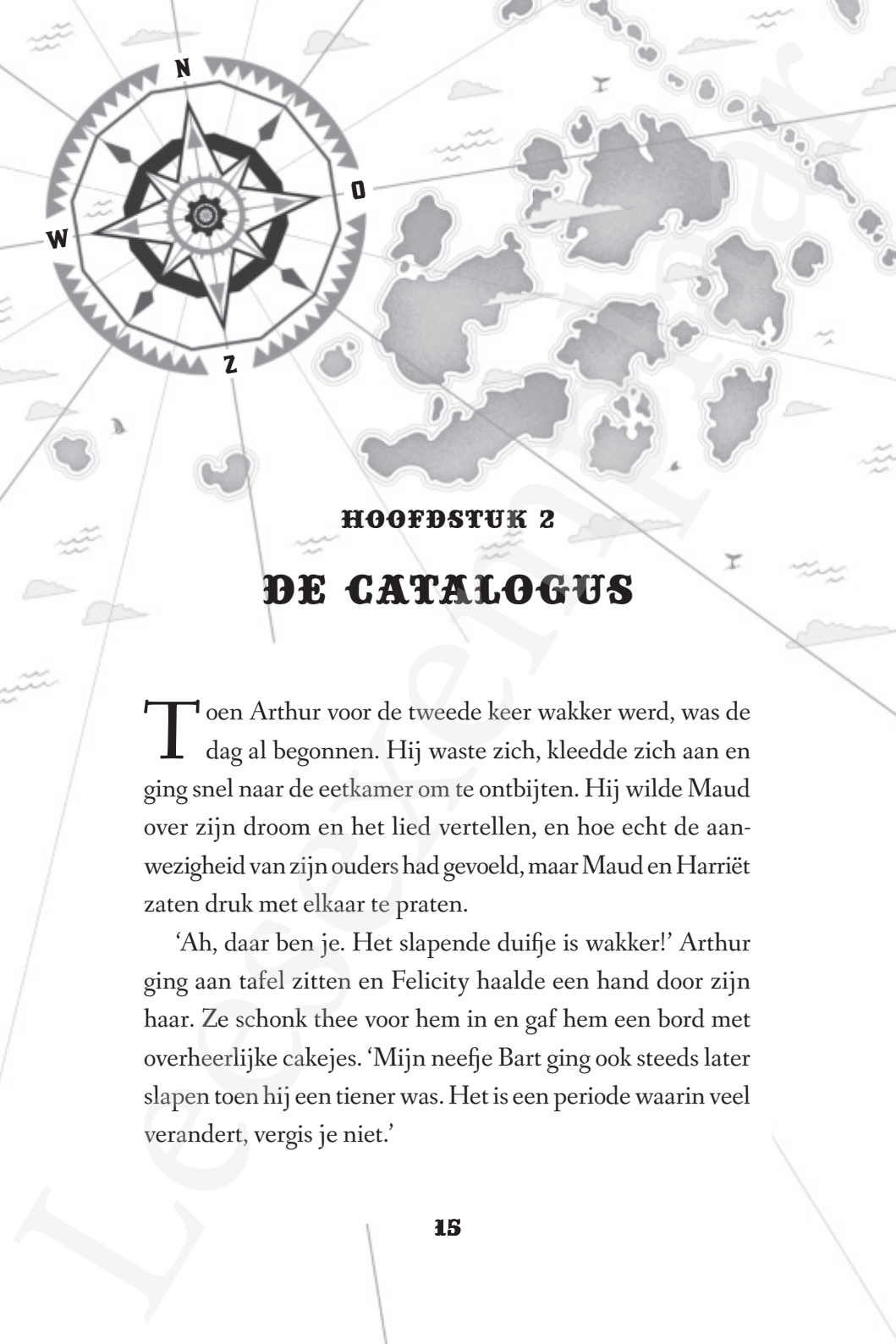
‘Je mist hem nog steeds, hè?’ vroeg Arthur. Hij ging weer op bed zitten en streek met zijn hand over haar zijdezachte witte veren. Het was alsof ze met haar blik iets duidelijk probeerde te maken en Arthur zou zo graag willen dat hij haar gedachten kon lezen, net zoals hij de waanwolven kon horen die in het verre zuiden in gedachten tegen hem spraken. Er kwamen herinneringen in hem op, aan zijn ouders en

daarna aan Wessel, en toen aan Tuyok, de leider van de waanwolven, die leefde maar die zo ver weg was. Hij voelde een steek in zijn hart.

Arthur overwoog om naar Mauds kamer te gaan en haar wakker te maken. Ze hadden pas sinds kort ieder een eigen kamer. Mauds instrumenten en haar uitvindingen namen steeds meer ruimte in beslag en zij klaagde altijd dat ze over Arthurs boeken struikelde, dus hadden ze besloten dat het tijd was voor hun eigen ruimte. Maar op momenten zoals nu miste hij haar. Hij zou naar de andere kant van de kamer willen fluisteren en zij zou naar hem luisteren. De droom had zo echt gevoeld, bijna alsof zijn ouders bij hem in de kamer waren geweest en naast hem hadden gestaan.

Maar dat kon natuurlijk niet.

Arthur kroop weer onder de dekens en hoopte dat de droom terug zou komen, maar dat gebeurde niet. Na een tijdje viel hij in slaap.

HOOFDSTUK 2

DE CATALOGUS

Toen Arthur voor de tweede keer wakker werd, was de dag al begonnen. Hij waste zich, kleepte zich aan en ging snel naar de eetkamer om te ontbijten. Hij wilde Maud over zijn droom en het lied vertellen, en hoe echt de aanwezigheid van zijn ouders had gevoeld, maar Maud en Harriët zaten druk met elkaar te praten.

‘Ah, daar ben je. Het slapende duifje is wakker!’ Arthur ging aan tafel zitten en Felicity haalde een hand door zijn haar. Ze schonk thee voor hem in en gaf hem een bord met overheerlijke cakejes. ‘Mijn neefje Bart ging ook steeds later slapen toen hij een tiener was. Het is een periode waarin veel verandert, vergis je niet.’

Felicity had gelijk. Hij had brede schouders gekregen en zijn broek was opeens drie centimeter te kort. Maud keek vanachter een stapel enveloppen zijn kant op. Ook zij was gegroeid en het scheelde niet veel of ze was even groot als Harriët.

‘Waar hadden jullie het over?’ vroeg Arthur.

‘We hebben net een opdracht van Aamstads Posterijen gekregen voor de bouw van twintig lucht-aviks! Voorlopig hebben we dus genoeg geld voor Huize Wessel!’

Harriët schoof een papier zijn kant op. ‘En we hebben het patent gekregen op de watertechnologie.’

Al een paar jaar was Harriëts luchtschip, de Aurora, het enige schip in Vornatania met een schone motor. Alle andere schepen gebruikten pek en lieten donkergrijze slierten rook achter. Pek was een vervuilende brandstof waar Aamstedelingen afhankelijk van waren, niet alleen voor hun ontdekkingsreizen en handelsmissies, maar ook voor hun peklampen op straat en in de huizen. Volgens Harriët waren de pekvoorraden in Vornatania bijna op en zocht men nu ook ten oosten en ten noorden van het continent. Maar omdat de eilanden in het noorden en het oosten onafhankelijk waren, hielden de pekbedrijven dat liever geheim.

Arthur las de brief. Hij was gericht ‘Aan de inwoners van Aamstad’. ‘Heb je de watertechniek vrijgegeven zodat alle mensen er gebruik van kunnen maken?’ Harriët ging altijd tegen de stroom in van wat in Aamstad normaal was, en elke

keer was Arthur onder de indruk van haar ideeën. De meeste mensen werden gedreven door winstbejag en de nalatenschap van hun familie kwam altijd op de eerste plaats, maar Harriët had een bredere kijk op de wereld.

Ze knikte. ‘Het is een manier om de verschillen tussen de inwoners iets kleiner te maken, en het is ook een manier om de Erytheanen te laten zien dat niet alle Aamstedelingen op uitbuiting uit zijn, en dat we van elkaar kunnen leren.’

Al wist de rest van Aamstad niet dat er helemaal in het oosten nog een continent was, in de Open woonden overal Erytheaanse agenten die verslag deden van de gebeurtenissen. Harriët was er tijdens hun laatste expeditie achter gekomen dat zij zelf een Erytheaanse achtergrond had, en als het ooit zover zou komen dat de twee continenten elkaar vertrouwden, dan zou Harriët daarbij zeker een belangrijke rol kunnen spelen. Toch was het een groots gebaar om haar uitvinding weg te geven zonder er iets voor terug te vragen. Door alle brieven – die Harriët zonder ze te lezen in Felicity’s oven had verbrand – wist Arthur dat haar uitvinding heel veel soevereinen had kunnen opleveren.

Maar Harriët zou Harriët niet zijn, als ze Arthur niet lachend had aangekeken en met een zelfverzekerd knikje de brief voor de inwoners van Aamstad weer naar zich toe had geschoven. Ze legde de brief opzij en maakte een andere envelop open. Er zat een zwart boekje in met een goudkleurig lint eromheen waarop stond: ‘Dallantogse schone kunsten

en luxe antiquiteiten'. 'Ik vraag me af waarom ze me dit sturen. Volgens mij heb ik nooit om hun catalogus gevraagd.'

Felicity schonk nog wat thee in Arthurs kopje, bleef even staan en wiebelde met haar tenen. 'Ik voel een vreemde tinteling in m'n voeten. Dat moet een voorteken zijn, dat kan niet anders.'

'Er zit een briefje bij.'

Arthur kon niet kiezen tussen Felicity's blije-bessengebakjes en de watervleugelwafeltjes, geïnspireerd door hun verblijf in Erythea, dus pakte hij er van allebei één en nam om en om een hapje.

'Art, doe niet zo lomp!' zei Maud streng, maar vervolgens schoof ze zelf ook nog een gebakje op haar bord.

Arthur zag dat Harriëts wenkbrauwen omhooggingen terwijl ze het briefje las.

Maud volgde zijn blik. 'Wat staat erin?'

'Binnenkort vindt er een bijzondere veiling plaats.'

Arthur gaapte. 'Een veiling? Van oude schilderijen en zo? Dat klinkt...'

'Saai', vulde Maud aan.

Arthur dacht terug aan die keer dat ze de galerij van de Geografische Sociëteit hadden bezocht. Ze waren ernaartoe gegaan omdat ze schilderijen wilden zien waarop andere delen van de Open waren afgebeeld, maar in plaats daarvan hingen er alleen maar suffe portretten van leden van de meest vooraanstaande families, in hun mooiste kleren.

Felicity giechelde. 'Jullie twee! De schone kunsten brengen ook heel mooie dingen voort, hoor. Het zijn niet alleen maar pompeuze portretten en borstbeelden van de familie Elzevier, de familie Heuvelbes en – sorry dat ik het zeg – de familie Vervaan!'

Tijdens hun eerste expeditie met Harriët waren Arthur en Maud erachter gekomen dat ze familie van de beruchte familie Vervaan waren. Ze waren niet blij geweest met het nieuws: Eudora Vervaan, hun tante, had de reis van hun vader naar de Zuidelijke Polaris gesaboteerd. Hij was nooit teruggekomen.

Harriët fronste. 'Het is geen gewone veiling. Er worden zeldzame voorwerpen verkocht die door ontdekkingsreizigers zijn meegenomen. Kennelijk hebben ze al een tijd lang bijzondere stukken verzameld en nu kondigen ze dit aan als "de veiling van de eeuw".' Harriët keek de tweeling aan.

Arthurs ogen fonkelden van nieuwsgierigheid. 'Zeldzame voorwerpen van ontdekkingsreizigers? Wat dan?'

'Van alles. In de catalogus staan ruim honderd objecten. Toen wij op reis waren, hebben ze vast heel veel mensen benaderd.'

Arthur schoof dichterbij en keek met Harriët mee terwijl ze door de catalogus bladerde. De tweehonderd jaar oude veldfles van Isadora Aldermeester, de linkerlaars van Hector Heuvelbes waarop hij de hoogste berg van Vornatania zou hebben beklommen; de rechter was in een ravijn gevallen

toen hij uitgleed (zelf had hij de val ternauwernood overleefd en wist hij op wonderbaarlijke wijze op één laars terug te komen), het vierhonderd jaar oude kompas van Dauwe Balkweger, ingelegd met diamanten, en de originele mechanistische hemelglobe van de familie Nederschuur.

‘De nood van de familie Nederschuur moet hoog zijn, anders zouden ze dit nooit verkopen. Volgens mij stond het altijd bij hun familiegraf.’ Harriët fronste. ‘Er zitten stukken tussen die van culturele waarde zijn en die onderdeel zijn van onze geschiedenis. Als je het mij vraagt, horen ze in het museum van de Geografische Sociëteit thuis, waar iedereen ze kan zien. Nu verdwijnen ze ergens in een pronkkast van de hoogste bidder.’

Maar zo ging het tegenwoordig in Aamstad. Eeuwen geleden was het een handelscentrum in het midden van het continent dat uit meerdere kleine steden bestond. Het was een plaats waar de mensen uit het hele land, zelfs vanaf de eilanden, naartoe kwamen om goederen te ruilen. Arthur had erover gelezen in een van Wessels geschiedenisboeken. Toen men pek ontdekte en het luchtschip werd uitgevonden, betekende dat het begin van de Eerste Eeuw der Ontdekkingsreizen. Families die als eersten de rijkdommen in verre landen ontdekten, zoals de familie Vervaan, wisten op een nieuwe manier bezit te vergaren. Anderen probeerden in hun kielzog mee te varen, driftig op zoek naar rijkdom en macht. Er waren wel mensen, zoals Harriët en de nieuwkomer Ernest

Helderstorm, die het evenwicht wilden herstellen en die wilden dat de ontdekkingen ten goede kwamen aan iedereen. Maar ondanks hun pogingen was Aamstad verdeeld en de rijken hadden het voor het zeggen.

‘Is dat de beroemde helm van Fontaine? Die het leven van Fortuna Fontaine redde bij de Rollende Rotsen van Dort?’ vroeg Arthur. Hij leunde naar voren om de afbeelding beter te kunnen zien.

‘Daar heeft ze haar naam aan te danken’, zei Felicity. ‘Ze raakte bij een van de grootste aardverschuivingen uit de geschiedenis bedolven onder het puin, maar ze overleefde het op de een of andere manier. Ik heb me altijd afgevraagd of mijn gelukslepel van hetzelfde materiaal gemaakt is’, voegde ze er grinnikend aan toe.

Harriët glimlachte en bladerde verder.

‘Kijk!’ Maud tikte met haar vinger op het papier. Er stond een afbeelding van een oud houten kistje met verroeste scharnieren. Het deksel was versierd met een mooie nachtvlinder, een mot met zwart-rode vleugels. ‘Dat is mama’s kistje!’

Op de dag van de Dallantogse veiling, toen de klokken tien uur sloegen, verlieten Harriët en de tweeling het huis. Ze liepen door de zonnige straten van Aamstad met maar één doel voor ogen: het terugkrijgen van het Helderstorm-kistje. Sinds hun vader vals beschuldigd was en hun ouderlijk huis

en alle spullen in beslag waren genomen, hadden Arthur en Maud het kistje niet meer gezien. Ernest Helderstorm zou de erecode van ontdekkingsreizigers hebben geschonden en alle bezittingen van de familie werden verkocht. Arthur en Maud hadden de spullen nooit teruggekregen, ook niet nadat ze hadden aangetoond dat de beschuldiging vals was. Ze hadden niet veel van hun moeder, maar ze waren het met Harriët eens dat deze objecten van ontdekkingsreizigers in een museum thuishoorden, ergens waar iedereen ze kon bekijken en iedereen ervan kon leren, kinderen van rijke families én kinderen uit Huize Wessel. In een museum zouden de objecten goed bewaard worden en zij konden ernaartoe gaan wanneer ze maar wilden.

De geschatte prijs van hun moeders kistje was hoog, maar het moest mogelijk zijn. Het was Maud gelukt om nog een paar orders voor een lucht-avik in de wacht te slepen. Arthur had samen met Felicity elke dag moerascakejes gebakken om te verkopen op de markt en Harriët had elke cent die ze kon missen opzijgelegd.

In de catalogus stond weinig informatie over het kistje, maar na wat onderzoek kwam Harriët erachter dat het verkocht was nadat Maud en Arthur hun huis waren kwijtgeraakt. De koper was Opaal Kloofhout geweest, een man met een kleine antiekhandel in het zuiden van de stad. Hij had het kistje ergens achter in zijn winkel gezet en er niet meer aan gedacht tot de naam Helderstorm weer opdook en

bekend werd dat Ernest Helderstorm de eerste ontdekkingsreiziger was geweest die de Zuidelijke Polaris had bereikt. De naam dook opnieuw op toen bleek dat de tweeling tijdens hun laatste expeditie naar het oosten de Vervaan-crew had geholpen. Opaal Kloofhout zag een kans om winst te maken en bracht het stuk in voor de veiling.

Het Dallantooitse veilinghuis bevond zich helemaal in het noorden van de stad, in een chique winkelbuurt aan de Laan van Montgolfière, vernoemd naar een van de eerste scheepsbouwers. Het was een heel lange straat, vol zwarte, glimmende koetsen en welgestelde mensen die in hun mooiste kleding een wandeling maakten of met hun mooiste hoeden op theedronken uit porseleinen kopjes bij salons als de Koperen Ketel.

‘Het klopt natuurlijk niet’, mopperde Arthur, ‘dat we iets terug moeten kopen dat eigenlijk van ons is.’

‘Ik herinner me dat het kistje altijd op de lage kast in de woonkamer van Huize Helderstorm stond, maar ik geloof niet dat ik er ooit in heb gekeken’, zei Maud.

‘Ik ook niet. Misschien zitten er spullen in die mama tijdens haar reizen verzameld heeft? Of haar lievelingssnoepjes of zoiets?’

Harriët lachte. ‘Die zullen dan nu niet meer zo lekker zijn!’ zei ze. ‘Wacht even, ik heb beloofd om Felicity’s nieuwe laarzen op te halen, hier, bij Meermans. We hebben nog genoeg tijd om alle objecten te bekijken voordat de veiling begint.’

Meermans was de duurste schoenmaker van Aamstad, maar alles was maatwerk en volgens Felicity zaten hun schoenen zo goed dat ze niets anders wilde. Harriët ging naar binnen en Arthur en Maud bleven voor de winkel staan. Ze keken naar de nette rijen gekleurde modieuze laarzen in de etalage. Erboven hing een houten bord met daarop in witte sierlijke letters: Meermans – de beste schoenmakers van Aamstad.

Terwijl ze stonden te wachten neuriede Arthur een liedje, tot hij besepte dat het de melodie was van het lied dat bijna elke nacht in zijn dromen terugkwam. Het bracht hem op een idee. ‘Misschien is het kistje van mama een muziekdoos?’

Maud hield haar hoofd een beetje schuin. ‘Dat zou kunnen, maar ik heb op de afbeelding in de catalogus nergens een soort opwindmechaniek gezien. Waarom denk je dat?’

‘Weet jij nog dat liedje dat papa altijd voor ons zong toen we klein waren?’

‘Papa zong heel vaak voor ons. Welk liedje bedoel je?’

‘Ik herinner me niet hoe het heet, maar het komt steeds terug in mijn droom.’

‘Echt?’

‘Over het hart van de aarde...’ Hij neuriede de melodie wat harder.

‘Dat is vreemd. Ik heb daar een paar dagen geleden ook over gedroomd!’

‘Echt waar? Misschien...’ Arthur schudde zijn hoofd.

‘Wat...?’

‘Ik wilde zeggen dat het misschien een voorteken is... dat het kistje naar huis komt.’

‘Je gelooft toch niet echt in dat soort dingen, hè?’ vroeg Maud. Ze schudde haar hoofd. Ze was rationeler ingesteld dan Arthur en zocht altijd naar een logische verklaring. ‘Het is niet wetenschappelijk bewezen dat zoiets bestaat.’

‘Nee, maar... het is wel vreemd. Misschien is het iets tussen tweelingen. We hebben toch wel eens vaker over hetzelfde gedroomd?’

‘Ook dat is iets wat we niet kunnen bewijzen. Misschien heb je dat liedje geneuried en heb ik het gehoord en droomde ik er toen over?’

‘Maar het voelde zo echt, alsof ze bij me in de kamer stonden te zingen.’

‘Ze?’

‘Mama was er ook bij. Volgens mij betekent het dat ze wil dat wij het kistje krijgen.’

Maud fronste, en ook al geloofde ze hem niet, door de manier waarop ze even omhoogkeek, wist hij dat ze er toch over nadacht.

Harriët kwam naar buiten. Ze had een chique zwart-wit gestreepte tas in haar handen met een roze lint eromheen. ‘Kom, laten we gaan. We zijn vlakbij.’

Tussen parfumeur Clarence Valentine en het beroemde advocatenkantoor ‘Surya Theodosia en dochters’, bevond zich het Dallantogse veilinghuis. Het pand was opgetrokken uit

rode baksteen en had puntvormige ramen. Alles was perfect symmetrisch. Op de vlag die in de tuin wapperde stond hetzelfde als op de gevel, 'Het Dallantooise veilinghuis', in dezelfde goudkleurige letters. Aan weerszijden van de overdekte ingang stond een grote gouden pot met een palmboom.

Binnen lag een donkere houten vloer en de ramen hadden chique gordijnen van een goudkleurige stof. Aan de helderrode muren hingen wandtapijten met afbeeldingen van het Vornataniaanse landschap en spiegels met weelderige lijsten. Het drietal liep door naar de veilingzaal, die in dezelfde stijl was ingericht, alleen stonden hier gestoffeerde stoelen en vooraan stond een grote houten sokkel. Het was er al behoorlijk druk. Potentiële kopers verdrongen zich rond de vitrines die langs de muren van de grote ruimte stonden.

'Ik dacht dat we een van de eersten zouden zijn', zei Arthur teleurgesteld toen hij al die geïnteresseerde mensen zag.

'Kom', zei Maud. 'We gaan het kistje zoeken.' Ze liep naar de dichtstbijzijnde vitrine.

'Ga jij maar, Arthur. Ik hou onze stoelen bezet', zei Harriët, en ze hing haar jas over een van de stoelen op de achterste rij.

'Moeten we niet iets meer naar voren gaan zitten?' Arthur was bang dat ze hun bod op het kistje niet zouden zien.

'Vanaf hier kunnen we goed zien wie er op welke objecten biedt. Dat is handig als er andere geïnteresseerden zijn.'

'Zijn die er, denk je?'

Ze legde haar hand op zijn schouder. 'Maak je maar geen zorgen. Alles komt goed.'

'Art!' riep Maud vanaf de andere kant van de zaal. Ze gebaarde dat hij moest komen. 'Snel! Hier is het!'

HOOFDSTUK 3

DE VEILING

Het kistje had de warme kleur van notenhout. Aan de randen, waar het vaak was vastgehouden, was het vernis een beetje versleten en was het iets lichter. De uitsnede van de nachtvlinder op het deksel was prachtig en zelfs de kleine haartjes op de voelsprietten waren tot in detail uitgewerkt. Het gekleurde patroon op de robijnrode vleugels glansde alsof de verf nog nat was. Toen Arthur het zag, riep het herinneringen op aan Huize Helderstorm, met de warme, houten vloeren, de geur van de boeken en van het smeulende haardvuur.

‘O, Arthur, het is nog mooier dan in mijn herinnering’, fluisterde Maud.

Arthur knikte. Hij wilde dolgraag weten wat erin zat; op het kaartje in de vitrine stond alleen: ‘kistje met inhoud’.

‘Dat is een bijzonder kistje’, zei iemand dichtbij.

Maud en Arthur hadden alleen aandacht voor het kistje gehad en ze hadden niet gemerkt dat er tegenover hen een jonge man door het glas keek. Hij had een vriendelijke glimlach en zijn ogen waren blauwer dan het ijs van een gletsjer. Het contrast met zijn donkere wenkbrauwen en haren was opvallend. Hij had een symmetrisch gezicht met een strakke kaaklijn en hoge jukbenen, en hij had eenvoudige maar stijlvolle kleren aan: een wit overhemd en een donkerblauw pak dat perfect paste. Arthur wist zeker dat hij de jonge man eerder had gezien – of misschien kende hij hem van een afbeelding in de krant? – maar hij zou niet kunnen zeggen wie hij was. Zijn stem had een warme klank. ‘Omdat het zo geheimzinnig is wat erin zit, willen mensen wel meer betalen, denk ik.’

‘Je gaat toch geen bod uitbrengen?’ flapte Arthur eruit.

‘Nee, hoor. Om mij hoeft je je niet druk te maken. Ik ben meer geïnteresseerd in de toekomst dan in het verleden. Ik kom alleen maar even langs om te zien wat er allemaal is. Maar wat onbeleefd van me, ik heb me niet eens voorgesteld.’ Zonder te aarzelen bood hij Arthur zijn linkerhand aan en Arthur – die gewend was aan de onhandige manier waarop mensen reageerden als ze hem voor het eerst zagen en merkten dat hij één arm had – was onder de indruk. ‘Carintius Catmol. ‘Het is een eer om jullie te ontmoeten.’

Arthur en Maud keken elkaar even aan. De familie Catmol behoorde tot de eerste ontdekkingsreizigers van Aamstad.

‘Jij bent... Ik bedoel, wij zijn Arthur en Maud...’ zeiden ze tegelijkertijd.

‘... Helderstorm’, vulde hij aan. ‘Dat weet ik. Jullie zijn behoorlijk beroemd in reizigerskringen.’

‘Echt waar?’ Arthur begon te gloeien van trots. Tijdens hun laatste expeditie hadden ze de crew van Vervaan gered en dat had in alle kranten gestaan. Sindsdien liepen de mensen hun niet zomaar meer voorbij en Arthur was blij dat hun avonturen de reputatie van hun familie goeddeden en dat hij de naam van hun ouders eer aandeed.

‘Echt waar. Ik wil al een hele tijd kennis met jullie maken, maar je klopt natuurlijk niet zomaar aan bij de grote Harriët Colpeper!’ Carintius lachte en keek weer naar het kistje. ‘Het is echt heel erg mooi. Jullie kunnen trots zijn op alles wat jullie vader bereikt heeft.’

‘Dat zijn we ook’, zei Maud.

‘En Eudora Vervaan is jullie tante, toch?’

Arthur keek voor zich uit en knikte.

‘Ik moet toegeven dat ik haar nooit veel aandacht heb geschonken, tot ze terugkwam van haar laatste expeditie.’ Hij kreeg een bewonderende blik in zijn ogen. ‘Ze is heel anders dan ik me haar herinnerde.’

‘Meen je dat nu?’ fluisterde Maud bijna onhoorbaar.

Tijdens hun laatste expeditie, waarbij een armada van

luchtschepen op reis was gegaan om de vermiste ontdekkingsreiziger Eduard Wrongelwaard te zoeken, hadden vreemde wezens die de schaduwfluisteraars werden genoemd, het geheugen van Eudora Vervaan gewist. Daardoor kon het bestaan van het continent Erythea geheim blijven en dat was de wens van de inwoners, de Erytheanen. Het betekende ook dat Eudora geen herinneringen meer had aan de misdaden die ze in het verleden had begaan en aan de vendetta met de familie Helderstorm.

Carintius glimlachte. ‘Om haar namens mijn familie beterschap te wensen, ging ik bij haar langs toen ze in het ziekenhuis lag. En van het een kwam het ander en nu... Misschien hebben jullie het al gehoord, maar we hebben ons verloofd.’

De tweeling verslikte zich bijna.

‘Eh... gefeliciteerd?’ zei Arthur. Het was niet zijn bedoeling maar het klonk als een vraag.

‘Dank je wel. Al weet ik nog niet wat Taddeüs, mijn aanstaande schoonvader, ervan vindt. Uiteindelijk ben ik namelijk geen echte ontdekkingsreiziger. Mijn hart ligt bij de wetenschap, bij de Universitas van Aamstad.’

‘O, ja!’ zei Maud. ‘Je hebt de leiding over het Biologisch Instituut, toch?’

‘Dat klopt. Het verbaast me dat je dat weet. Het is lang niet zo spannend als met een luchtschip op reis gaan en de uithoeken van de Open ontdekken. Wij ontdekken ook wel eens iets, maar meestal ben ik bezig met reageerbuisjes en dikke rapporten.’ Hij knipoogde.

Maud zag Arthurs vragende blik en zei: ‘Toen ik een maand-cyclus geleden naar de Universitas ging om rond te kijken, zag ik zijn naam op een van de deuren staan.’

‘Je hebt helemaal niet verteld dat je ernaartoe ging’, fluis-terde Arthur. ‘Waarom had ze niets tegen hem gezegd?’

‘Ah, natuurlijk!’ zei Carintius. ‘Jij bent de jongste student die tot nu toe is toegelaten tot de technische faculteit, toch?’

‘Ik doe de vooropleiding. Op dit moment studeer ik vanuit huis.’

‘Dan heb je dus het beste van twee werelden: je leidt een dubbelleven, dat van een wetenschapper en dat van een ontdekkingsreiziger!’

Maud lachte. ‘Inderdaad!’

‘Ik ben eerste stuurman op het luchtschip van Colpeper’, zei Arthur net iets te hard.

‘Dat is ook een hele prestatie, op jouw leeftijd.’ Carintius keek Arthur glimlachend aan. Hij boog iets naar voren. ‘Is het heel ongeleefd als ik vraag of ik jullie familie-tatoeage mag zien?’

Arthur en Maud stroopten hun mouwen op zodat de Helderstorm-mot aan de binnenkant van hun arm zichtbaar was.

‘Wat bijzonder. De mot is bijna precies hetzelfde als de versiering op het kistje’, zei Carintius. ‘Het patroon op de vleugels is perfect.’

‘Dank je’, zei Arthur trots. ‘De tatoeages zijn gemaakt op basis van een gedetailleerde tekening uit een logboek van mijn vader.’

‘Van onze vader’, zei Maud.

‘Dat bedoelde ik.’ Arthur keek zijn zus nors aan.

‘Ik denk dat ik jullie lang genoeg heb opgehouden. Mijn moeder heeft haar oog laten vallen op een bijzonder grote ammoniet die de familie Acquafrieda tijdens hun eerste reis gevonden heeft, en ik heb gehoord dat de kroontjespen van Wrongelwaard uit zijn studententijd er is. Dat lijkt me een mooi verlovingscadeau voor Eudora.’

Arthur wilde zeggen dat Eudora waarschijnlijk liever het allerduurste object van de veiling wilde hebben, maar hij hield zich in. Misschien was de nieuwe Eudora inderdaad blij met de pen.

‘Het was me een genoegen om jullie te ontmoeten.’ Carintius knikte even met zijn hoofd, glimlachte en liep verder.

‘Hij is veel te aardig voor Eudora’, zei Arthur.

Maud knikte. ‘Hij is inderdaad aardig. Gelukkig zijn niet alle oude reizigersfamilies zoals de familie Vervaan.’

‘De familie Acquafrieda is ook aardig.’ De Acquafrieda’s hadden hun zeeschip uitgeleend toen Eudora Vervaan tijdens de laatste expeditie de Aurora had gestolen.

‘Weet jij of de hele familie Catmol van die helderblauwe ogen heeft?’ vroeg Maud, maar voordat Arthur antwoord kon geven, kwam er een man tussen hen in staan. Hij had rode wangen en was groot in alle opzichten, in de lengte en in de breedte. Hij duwde hen opzij om het kistje te bekijken. Arthur deed een stap naar achteren.

‘Hé’, zei Maud, maar de man deed alsof ze niet bestond. Arthur herkende hem. Het was Jacobus Elzevier, ook iemand van een oude, vooraanstaande reizigersfamilie. Hij droeg een lang jacquet met koperen knopen en grote fluwelen revers met een te grote zilveren broche. Eronder had hij een gilet aan dat veel te strak zat, en de drukke stof met zwarte en bronskleurige krullen deed pijn aan Arthurs ogen. Zijn overhemd had een kraag en manchetten van kant, geheel volgens de laatste mode, maar Arthurs vader had vaak gezegd dat dit soort kleding voor een echte ontdekkingsreiziger veel te onhandig was. De hoge hoed moest er vooral voor zorgen dat niemand de man over het hoofd zag en zijn baard was kort, maar hij had een grote krulsnor.

‘Daar is niet veel aan’, zei Elzevier met een luide stem tegen de kleine vrouw die zich tussen Arthur en de man in had gewurmd. Hun kleding paste bij elkaar: haar jasje en wijde rok waren van dezelfde stof als het gilet van de man, en haar blouse was van kant, net als zijn overhemd.

Ze leunde naar voren, keek door een bril op een stokje en perste haar dunne, rood gestifte lippen op elkaar. ‘Maar denk eens aan de winst als je het doorverkoopt, Elzemijn. Al die opwindning over een oud kistje is vast en zeker overdreven, maar stel dat er toch iets waardevols in zit? Dan kan de winstmarge op lange termijn interessant zijn.’

Jacobus Elzevier haalde zijn schouders op. ‘Er zit vast een stuk vulkanisch gesteente in of iets anders nutteloos. Ze

houden het gewoon geheim om de prijs op te drijven. Misschien moeten we ons concentreren op de ammoniet. Ik heb gehoord dat die een helende kracht bezit. Ik vraag Evelien Acquafrieda al jaren of ze er een voor me mee wil nemen, maar ze negeert me gewoon.'

'Als jij de ammoniet wilt hebben, dan krijg je de ammoniet, schat.' Ze liepen verder.

'Bah. Ik hoop maar dat de ammoniet naar Carintius gaat en niet naar hen', zei Maud. 'In elk geval zijn ze niet meer geïnteresseerd in het kistje, dus dat is mooi.'

'Zag je die broches op hun revers?'

'Nee, niet echt. Ik heb niet gelet op wat ze aanhadden, ik was veel te bang dat ze op ons kistje wilden gaan bieden!'

'Het was vreemd: een mensachtige figuur met vleugels en boomwortels in plaats van voeten. Ik heb het nooit eerder gezien.'

Maud haalde haar schouders op. 'Misschien verwijst het naar hun reizigerssymbool?'

Terwijl Arthur achter Maud aan langs de andere objecten liep, nam hij zich voor thuis het symbool van de familie Elzevier op te zoeken. Dat stond vast in *Ontdekkingsreizen in de Derde Eeuw*; het boek dat Eduard Wrongelwaard had geschreven. Een stukje verderop zagen ze de pen van Wrongelwaard liggen. De pen had een sierlijke vorm; het midden was van geelkoper en de brede punt was van goud.

'Ik hoop ook dat de pen naar Carintius gaat. De pen heeft

meer gevoelswaarde dan een fossiel en dat leek hem aan te spreken', zei Arthur. Hij dacht terug aan de tijd die hij met Eduard Wrongelwaard in Erythea had doorgebracht. Hij was een bijzondere ontdekkingsreiziger en Arthur had het leuk gevonden om bij hem te zijn. Hij kon nog steeds niet geloven dat de man Eudora had willen helpen om de wet van Erythea te omzeilen. Maar de schaduwfluisteraars hadden ook Wrongelwaards geheugen gewist, en hij was op het verborgen continent achtergebleven. Geen van de andere kopers op deze veiling wist dat hij nog leefde. Wat er ook gebeurd was, toen Arthur de pen zag, dacht hij toch met tederheid aan hem terug.

'Maar met Eudora trouwen? Arme Carintius.'

'Hopelijk krijgt ze haar geheugen nooit terug, want stel je voor dat ze weer wordt zoals ze was nadat ze getrouwd zijn. Wat zou die man dan schrikken!' Arthur huiverde. 'Het is wel typisch iets voor haar: ook al weet ze niks meer van haar leven hiervoor, ze trouwt wel met iemand van een van de rijkste reizigersfamilies.'

'Maar Carintius is geen ontdekkingsreiziger. Ik durf te wedden dat Taddeüs daar niet blij mee is.'

'Taddeüs maakt zich alleen druk om hun geld en hun status, en de schijnwerpers moeten op de familie Vervaan gericht blijven. Ik denk dat dit hem heel goed uitkomt.'

'Kom, laten we de andere objecten bekijken. Dit is waarschijnlijk onze enige kans, voordat alles in de handen van rijke particulieren komt.'

‘Behalve het kistje. Dat is van ons’, zei Arthur, en hij klemde zijn kaken op elkaar.

Nadat ze een rondje hadden gemaakt en vol bewondering naar alle spullen hadden gekeken die ter veiling aangeboden werden, waren ze terug bij Harriët. Ze gingen op hun stoelen zitten.

‘De veiling gaat bijna beginnen. Hoe voelen jullie je?’

‘We moeten het kistje zien te krijgen, Harrie’, zei Arthur. ‘Er zijn nog heel veel andere spullen, dus hopelijk is het niet veel mensen opgevallen.’

‘En het kavelnummer is vierentachtig, dus dan is het al bijna afgelopen. De meeste mensen zullen hun soevereinen dan al hebben uitgegeven.’ En met een streng knikje voegde Harriët eraan toe: ‘Onthoud goed dat jullie twee te jong zijn om een bod uit te brengen, dus ik bied namens jullie.’

Hoe spannend het hun ook leek om mee te doen aan het bieden, ze moesten er wel mee instemmen.

Het leek een eeuwigheid te duren voordat hun kavelnummer aan de beurt was, alsof ze naar een heel smalle zandloper keken waar steeds maar één zandkorrel doorheen kon. Het was interessant om de veiling van de andere objecten te volgen, maar de tweeling was ongeduldig.

De originele grottekeningen van de familie Chaloup brachten veel op, net als de eerste ontwerpen van een montgolfière-luchtschip. De ammoniet en de pen van Wrongelwaard werden gekocht door Carintius Catmol, dus wachtten Arthur

en Maud met spanning af wat de heer en mevrouw Elzevier zouden doen, maar die hadden een eerste druk van een van Wrongelwaards boeken gekocht, dus misschien hadden ze al hun soevereinen al uitgegeven.

De veilingmeester sloeg met haar hamer, waarmee het bedrag voor de helm van Fortuna Fontaine was bepaald. 'Een indrukwekkend bedrag van vijftienduizend soevereinen, dank u, madame Gelderich, namens de Geografische Sociëteit, neem ik aan.'

Arthur zag dat een paar mensen zich in hun stoel omdraaiden om hen bij het volgende kavelnummer te kunnen zien. Zijn hart bonkte in zijn keel.

'Het volgende kavelnummer is vierentachtig', zei de veilingmeester. 'Het versierde kistje van de familie Helderstorm met hun symbool erop. Wat erin zit weet straks alleen de nieuwe eigenaar.'

Er klonk gefluister en geschuiifel van voeten.

Maud kneep even in Arthurs hand. 'Daar gaan we.'

'We beginnen met duizend soevereinen', zei de veilingmeester.

Ze hadden gehoopt dat het startbedrag lager zou zijn, maar Arthur stootte Harriët even aan zodat ze haar hand op zou steken.

Ze schudde haar hoofd. 'Ik wil eerst zien hoeveel interesse er is. Als we te snel reageren, kan het bedrag heel snel omhooggaan.'

Een paar rijen voor hen stak iemand zijn hand op.

‘O, nee, dat is die verschrikkelijke Elzevier’, zei Arthur en de moed zonk hem opeens in de schoenen.

‘We hebben één duizend, hebben we ook tweeduizend?’

Een andere bieder vooraan deed mee.

‘Dank u wel, mevrouw op de eerste rij. Hoor ik drieduizend?’

De prijs steeg gestaag naar tienduizend en Arthur en Maud hielden hun adem in. Toen viel er een stilte.

‘Hebben we misschien een elf?’ vroeg de veilingmeester voor de tweede keer. Het was ruim het dubbele van het bedrag dat de tweeling had, maar Harriët glimlachte naar hen en zei dat ze wel verwacht had dat het kistje iets duurder zou zijn. Ze had extra geld meegenomen en alles zou goedkomen.

Harriët stak haar hand op en zei: ‘Tienduizend vijfhonderd.’

De veilingmeester knikte.

‘Elf!’ riep Elzevier.

De veilingmeester noemde het bedrag van elfduizend vijfhonderd en na een gespannen stilte, hief Harriët haar hand op.

‘Dat is te veel!’ fluisterde Arthur. Het tegen elkaar opbieden had hem het gevoel gegeven dat hij iets had gegeten wat niet goed voor hem was. Harriët glimlachte geruststellend naar hem, maar hij zag aan haar blik dat ze in de buurt kwamen van het bedrag dat zij zich kon veroorloven.

Harriët en Elzevier brachten om en om een nieuw bod uit. Het bedrag steeg nog eens met tweehonderdvijftig soeve-

reinen en Arthur zag de heer en mevrouw Elzevier opgewonden met elkaar overleggen of ze nog verder moesten gaan.

‘Het laatste bod van vijftienduizend soevereinen is van mevrouw Colpeper.’ De veilingmeester hief de hamer op. ‘Eenmaal... Andermaal...’

Jacobus Elzevier stond op. ‘Zestienduizend soevereinen!’ riep hij. Hij wierp een sluwe blik over zijn schouder.

Arthur liet zijn schouders hangen.

‘Hoor ik zeventien, mevrouw Colpeper?’ vroeg de veilingmeester.

‘Het spijt me, meer heb ik echt niet’, fluisterde ze, terwijl ze naar de tweeling keek. Na een diepe zucht schudde ze haar hoofd om de veilingmeester te laten weten dat ze niet verder kon gaan.

‘Eenmaal... Andermaal...’

‘Twintigduizend soevereinen’, klonk een gedempte stem aan de zijkant van de zaal.

‘Hoorde ik dat goed? Twintigduizend soevereinen?’ vroeg de veilingmeester.

Alle hoofden draaiden zich om om te zien wie dit bod gedaan had. In de hoek stond iemand in een lange blauwe mantel met een capuchon half over het gezicht.

‘Wie is dat?’ vroeg Arthur.

‘Ik weet het niet. Soms gebeurt dit. De bieder wil kennelijk anoniem blijven’, zei Harriët.

‘Eenmaal... Andermaal...’ De veilingmeester keerde zich

naar Elzevier, die zijn hoofd schudde en met een rood gezicht ging zitten. 'Verkocht aan de anonieme bieder.'

De hamer klonk en de overeenkomst was gesloten. Violetta's kistje was weg.

HOOFDSTUK 4

ONRUST IN AAMSTAD

Arthur, Maud en Harriët waren heel lang stil. Arthur zag aan Mauds ogen dat ze van slag was, want ze glinsterden, net als die van hem.

Harriët keek terneergeslagen voor zich uit.

In de zaal barstten de stemmen los, maar de stilte tussen de drie was om te snijden. Ondertussen probeerde de veilingmeester verder te gaan met de volgende kavel.

‘Het spijt me heel erg’, zei Harriët na een hele tijd. ‘Ik dacht dat we genoeg zouden hebben om het kistje te kopen. Misschien was het geen goed idee om de watertechnologie gratis beschikbaar te stellen. Als ik de uitvinding verkocht had, had ik het kistje makkelijk kunnen kopen.’